

явль изъ употребленіе въ живъи разговоръ,
та да го учимъ по писанія, за да му съставимъ
грамматикъ. Нашій языкъ въ всякой Българинъ
научва отъ бащъ си и отъ майкх си и на не-
го най-напрѣдъ проговаря и го знае прѣди да
стане вриденъ да се учи да чете и да пише.
Та който иска да му напише грамматикъ, не
тѣбва да го трѣси въ писанія, защото го на-
мира живъ въ народа. Истина, за да подве-
дѣмъ единъ языкъ подъ грамматическы прави-
ла, тѣбва да го изучи отъ коренъ му, а не са-
мо отгорѣ така, каквото велкой ето чное въ
живъ разговоръ, и за това сее не потребно да
изучи чѣкавы изрядны съчиненія на тоя языкъ. О-
баче колко за такъвъ потребамы ако имаме писа-
нія, то имаме и народны творенія, които могатъ да
ни послужить за ръководство въ изученіе язы-
ка много по-добрѣ отъ най-хубавѣ написано
нѣчто отъ единъ писатель. Народны-ты творе-
нія сж естествены, та въ языка имъ не може да
бжде ни что површено или инеевойствено. На-
противъ съчиненіе та на писатели-ты сж искус-
ствено подражаніе на естество, а подражи-
ніе рѣдко да бжде като естество нѣчто. Пре-
ди да жажемъ, кои сж тыя народны творенія на
языка ни, да прѣгледаме првѣ, кое е и какво
е най-изрядно-то твореніе на Емлинскій я-
зыкъ и послѣ да поиспытаме да видимъ, дали